

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Kučery a soudkyň JUDr. Gordany Burianové a JUDr. Jaroslavy Vítové ve věci žalobkyně J. T., narozené , bytem , zastoupené Odborovým svazem státních orgánů a organizací, se sídlem Senovážné nám. 23, Praha 1, proti žalovanému Městu , se sídlem , IČO: ,
o zajištění rovného zacházení na pracovišti, o dorovnání platu a nemocenských dávek, o poskytnutí písemné omluvy, o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění, o náhradu nemajetkové újmy, o odvolání žalobkyně proti usnesení Okresního soudu v Rakovníku ze dne 23. 9. 2015, č.j. 9 C 132/2009 – 1132,

t a k t o :

- I. Usnesení soudu I. stupně se potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se u Okresního soudu v Rakovníku se souhlasem soudu změněnou žalobou domáhala, aby bylo žalovanému, jejímu zaměstnavateli, uloženo zdržet se nerovného zacházení a diskriminace žalobkyně, pokud jde o pracovní podmínky, odměňování za práci, odbornou přípravu a příležitost dosáhnout postupu v zaměstnání, přijmout vnitřní předpis upravující rovné zacházení na pracovišti, dorovnat žalobkyni osobní příplatek za celkem sedm v žalobě vyjmenovaných měsíců v období od dubna 2010 do října 2011 v celkové výši 10.485,- Kč s úrokem z prodlení „a dále ve výši 1.600,- Kč měsíčně až do doby pravomocného rozhodnutí soudu, spolu s úrokem z prodlení“, dorovnat žalobkyni rozdíl platu, který měl vzniknout „v důsledku nesprávného zařazení žalobkyně do 9. platové třídy v 9. platovém stupni, ačkoliv měla být správně zařazena do 11. platové třídy v 9. platovém stupni“, a to za celkem třináct v žalobě vyjmenovaných měsíců v období od ledna 2009 do prosince 2011 v celkové výši 32.353,- Kč s úrokem z prodlení a „dále ve výši či poměrné výši 3.170,- Kč měsíčně až do doby pravomocného rozhodnutí soudu, spolu s úrokem z prodlení“, zaplatit žalobkyni rozdíl nemocenských dávek za rok 2009 až 2011 v celkové výši 56.370,- Kč, poskytnout žalobkyni písemnou omluvu ve znění: „Město se omlouvá J. T. že neposkytlo ochranu jejímu právu, aby s ní bylo nakládáno rovným způsobem“, poskytnout žalobkyni přiměřené zadostiučinění ve výši 50.000,- Kč a nahradit žalobkyni nemajetkovou újmu ve výši 50.000,- Kč.

Rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 29. 1. 2014, č.j. 9 C 132/2009-954, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2015, č.j. 23 Co 229/2014-1079, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 5. 2015, č.j. 23 Co 229/2014-1095, bylo žalovanému uloženo poskytnout žalobkyni písemnou omluvu a nahradit jí nemajetkovou újmu ve výši 50.000,- Kč. Žaloba na uložení povinnosti žalovanému zdržet se nerovného

zacházení a diskriminace žalobkyně, pokud jde o pracovní podmínky, odměňování za práci, odbornou přípravu a příležitost dosáhnout postupu v zaměstnání, přijmout vnitřní předpis upravující rovné zacházení na pracovišti, dorovnat žalobkyni osobní příplatek, dorovnat žalobkyni rozdíl platu a poskytnout žalobkyni přiměřené zadostiučinění byla zamítnuta. Ohledně posledního ze zažalovaných nároků, a to o uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobkyni rozdíl nemocenských dávek za rok 2009 až 2011 v celkové výši 56.370,- Kč, byl rozsudek Okresního soudu v Rakovníku ze dne 29. 1. 2014 (ve výroku V.) zrušen, jakož i v závislém výroku o nákladech řízení (výrok X.) a v tomto rozsahu byla věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení.

V záhlaví tohoto usnesení označeným usnesením Okresní soud v Rakovníku (dále jen „soud I. stupně“) schválil smír účastníků, ve kterém se žalovaný zavázal zaplatit žalobkyni 6.336,- Kč do 15 dnů od právní moci usnesení o schválení smíru s tím, že tím je celý předmět řízení vyčerpán (výrok I.) a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Výrok o nákladech řízení soud I. stupně odůvodnil odkazem na ustanovení § 146 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) s tím, že „smír je v zásadě úspěchem obou stran a nelze hovořit o úspěchu jednotlivých účastníků“.

Proti tomuto usnesení, a to jeho výroku II., o nákladech řízení, podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání. Poukazovala na to, že při jednání, které předcházelo uzavření smíru ohledně dosud nerozhodnutého nároku, výslovně nesouhlasila s tím, aby součástí smíru bylo i ujednání o nákladech řízení. Vytýkala soudu I. stupně, že otázku náhrady nákladů řízení posoudil tak, jako kdyby bylo soudním smírem rozhodováno o celém předmětu řízení přesto, že smír řešil pouze jeden dílčí zažalovaný nárok, zatímco o zbývajících bylo rozhodnuto dřívějšími rozsudky soudů s tím, že rozhodnout o náhradě nákladů celého řízení bylo uloženo právě okresnímu soudu. S odvoláním na judikaturu Ústavního soudu ČR namítala, že rozhodování o nákladech řízení nesmí být mechanickým posuzováním výsledků sporu bez komplexního rozhodnutí v meritu věci, a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení má být zjevným logickým ukončením celého soudního řízení. Dále poukazovala na to, že se žalovaný vůči ní dopustil porušení pracovněprávního principu rovného zacházení, žalobkyně byla při rozhodování o jí vznesených požadavcích částečně úspěšná a nejednalo se tedy o zřejmě svévolně uplatňované právo. Dále namítala, že soudu I. stupně doložila vyúčtování svých nákladů za celé řízení v celkové výši 154.243,- Kč, zatímco žalovanému žádné náklady nevznikly, když za něj před soudem jednal jeho zaměstnanec. Požadovala, „aby při rozhodování o nákladech řízení bylo přihlédnuto k uvedeným důvodům a aby bylo aplikováno a šetřeno i hledisko zachování dobrých mravů“. Navrhovala, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a o celkových nákladech řízení rozhodl sám.

Krajský soud v Praze, jako soud odvolací, přezkoumal usnesení soudu I. stupně v rozsahu napadeném odvoláním, tedy ve výroku II., o nákladech řízení, podle ustanovení § 212 a následujících o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Lze souhlasit s námitkou, že v daném případě nebylo na místě rozhodovat o nákladech řízení, pokud se nestaly součástí uzavřeného soudního smíru, ve smyslu ustanovení § 146 odst. 1 písm. a) o. s. ř., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku, jestliže řízení skončilo smírem, pokud v něm nebylo o náhradě nákladů ujednáno něco jiného. Je pravdou, že v daném případě byl smír uzavřen pouze o jednom z více žalobou uplatněných nároků, zatímco o zbývajících nárocích bylo rozhodnuto rozsudky, takže otázka náhrady nákladů řízení měla být přednostně uvažována z hlediska ustanovení § 142 odst. 1 až 3 o. s. ř., potažmo § 150 o. s. ř..

Podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.

Podle ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř., měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo.

Podle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř., i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu.

V daném případě je zřejmé, že z hlediska žalobou uplatněných nároků a konečných soudních rozhodnutí ve věci samé měla žalobkyně ve věci úspěch pouze částečný, přičemž nelze hovořit o jejím neúspěchu v poměrně nepatrné části a rovněž se nejednalo o případ, kdy by rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. O náhradě nákladů řízení je proto namístě rozhodovat podle ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř..

Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně se žalobou domáhala uložení povinnosti žalovanému zdržet se nerovného zacházení, přijmout vnitřní předpis, dorovnat jí osobní příplatek ve výši 10.485,- Kč a dále počínaje listopadem 2011 do právní moci rozhodnutí jí platit 1.600,- Kč měsíčně (tj. ke dni právní moci rozhodnutí o tomto nároku více než 60.000,- Kč), dorovnat žalobkyni plat v částce 32.353 Kč a dále od ledna 2012 částkou 3.170,- Kč měsíčně až do právní moci rozhodnutí (tj. ke dni právní moci rozhodnutí cca 140.000 Kč), doplatit rozdíl na nemocenských dávkách v celkové částce 56.370,- Kč, poskytnout žalobkyni písemnou omluvu, zaplatit 50.000,- Kč z titulu přiměřeného zadostiučinění a dalších 50.000,- Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy. Ze všech těchto zažalovaných nároků byla žalobkyně plně úspěšná toliko ve svém požadavku na poskytnutí písemné omluvy a poskytnutí náhrady nemajetkové újmy ve výši 50.000,- Kč. V části týkající se doplacení rozdílu nemocenských dávek byla (vzhledem k obsahu uzavřeného smíru) úspěšná pouze v rozsahu necelých 12 % žalobou z tohoto titulu požadované částky. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně byla v řízení úspěšná pouze v menší části svých žalobních požadavků, a proto by při porovnávání úspěchu a neúspěchu ve věci ve smyslu ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. přicházela v úvahu spíš náhrada nákladů vzniklých v řízení úspěšnějším žalovanému, který však žádnou náhradu nákladů řízení neuplatňoval. S ohledem na všechny tyto okolnosti je proto namístě rozhodnout ve smyslu § 142 odst. 2, poslední části věty o. s. ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, tedy tak, jak, byť podle nesprávného ustanovení zákona, rozhodl soud I. stupně.

Na základě výše uvedeného odvolací soud podle ustanovení § 219 o. s. ř. usnesení soudu I. stupně v napadeném výroku II, o nákladech řízení, jako věcně správné potvrdil.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je za podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Rakovníku ve lhůtě 2 měsíců od jeho doručení.

V Praze dne 30. prosince 2015

Za správnost vyhotovení: Michaela Dvorská

JUDr. Tomáš Kučera, v.r.
předseda senátu